

בודי-ג'ים והסנאים האפורים

"מספיק מה?" שאל בוב הגנן כשעבר ליד המרפסת.

"בוקר טוב, בוב" ענה בודי-ג'ים כשהוא רץ לקראתו. בודי-ג'ים ובוב נעשו ידידים גדולים. "מספיק אוכמניות לכולנו, אמרתי. לכולנו וגם לציפורים."

"אכן, כך נדמה לי" אמר הגנן הזקן "השנה יבול אוכמניות גדול במיוחד. אתה רוצה ללכת ולקטוף?"

"מרי הטבחית אמרה שאם אביא לה, היא תעשה מהם ריבה לארוחות בוקר בחורף, ותשים מדבקות עם השם שלי על הצנצנות" אמר בודי-ג'ים "אז אלך לקטוף לפני שיבשילו יתר על המידה."

"אבל בודי-ג'ים" אמר בוב הגנן "לפני שתלך לסבך שיחי האוכמניות תלבש קודם גרביים ותנעל נעליים. אחרת רגליך ישרטו."

"אקח אותם איתי" אמר בודי-ג'ים "ואשים כשאגיע לשם. כל כך נעים לרוץ יחף בעשב

מלא טל."

וכך, אחרי שקיבל כלי מיוחד ממרי, בודי-ג'ים קשר את נעליו בשרוכים שלהם, שם אותם על הצוואר ויצא עם סנדי הכלב הזקן, דרך שדות תלתן אל השיחים של האוכמניות שעל המדרון.

השיחים היו ממש עמוסים בפרי.

בודי-ג'ים התיישב על קורה ישנה ונעל נעליים, כשסנדי מרחרח סביב. היה נעים מאוד, חשב בודי-ג'ים. הוא יכול היה לראות את השדות שדרכם עבר נחל כמו סרט כסוף עד לקצה החורשות.

בוב הגנן אמר שהנחל מלא דגים גדולים ובחורשות מסתובבות חיות בר, זאבים, צבאים ואפילו דובים. ובלילות אפשר לראות גחליליות. בוב הזקן הבטיח שבודי-ג'ים יצא ללון איתו פעם, כשהקוצרים יעבדו בשדות בערב. הוא היה רוצה להיות שם עכשיו, ברגע זה! ואז נזכר שהוא בא לקטוף אוכמניות. לסנדי הזקן לא היה כל עניין באוכמניות. הוא יצא לחפש הרפתקאות בעצמו. "חפש את

ידידנו הדרבן" קרא בודי-ג'ים. סנדי נראה נבוך וברח. הפה שלו עדיין כאב בקצוות מאז שניסה לבוא חשבון עם הדרבן, והוא לא אהב שמזכירים לו זאת.

בודי-ג'ים אהב לקטוף גרגירי יער ולמרות שעל כל שניים שהוא שם בדלי, הכניס אחד לפיו, הדלי התמלא מהר. אזי הוא התיישב וחיכה שסנדי יחזור.

תחילה לא שמע שום רעש, מלבד הצרצרים שהתחרו זה בזה אך פתאום נשמעו קולות. "וי! וי! בדיוק כפי שחשבתי. הגרגירים היפים ביותר נעלמו!" קשקש קול דקיק "אתם התעסקתם כל כך הרבה זמן באגוזים שהם עדיין לא בשלים."

"אל תדאגי אמא" נשמע קול אחר "נמצא עוד גרגירים לארוחת צהריים. הנה אחד, מלא זרעים."

"היתרון של אוכמניות הוא שהן גם לאכילה וגם לשתיה" אמר הקול הראשון. "הה..הה," נשמע קול שלישי "מישהו קטף המון אוכמניות ושם אותם בדלי עבורנו. בואי

אמר האח סנאי "וגם
נראה נחמד. זה
הילד שבנה קן
לסנאים המעופפים
באסם. אני לא
מפחד ממנו. אני
יורד לגמור את
הארוחה שלי."
"כך גם אני" הוסיפה
אחותו, ושניהם גלשו
לאורך גזע הלבנה
הגדול.
"תתכבדו, שכנים"
קטנים" אמר
בודי-ג'ים "אני יכול
לאסוף עוד".
בשמחה רבה

התחילו הסנאים לאכול את הגרגירים מהדלי.
הם גם מילאו את כיסיהם עד שהמיץ נטף על
הפרווה האפורה שלהם ועלו חזרה על העץ,
להביא קצת לאבא ולאמא.

אחותי, בואי מהר!"
"עכשיו הם מצאו את דלי האוכמניות שלי"
חשב בודי-ג'ים.
"ילדים, ילדים!" נשמע הקול של אמא "אל
תגעו באלה. זאת יכולה להיות מלכודת."
"אסור לכם לגעת בדבר שמריח בבן-אדם"
נשמע קולו החזק יותר של אבא.
לאט, לאט כדי לא להפחיד את אלה שמצאו
את האוכמניות שלו הסתובב בודי-ג'ים. והנה
היו כאן אבא ואמא והאחות והאח הסנאים
האפורים.
הם נראו מצחיק מאוד עם פרצופיהם צבועים
במיץ אוכמניות. בודי-ג'ים פרץ בצחוק גדול.
הם ראו אותו פתאום ותוך רגע לא ניתן היה
כבר לראות סנאי. רק פסים אפורים שם, גבוה
בין ענפי העצים.
אבל סנאים הם סקרנים גדולים ורצו לראות
מי ומה היה שם למטה. בודי-ג'ים ידע זאת
ולכן נשכב בשקט על הדשא והמתין.
"הוא לא נראה מסוכן" אמר אבא סנאי. "אכן
כך" הוסיפה אמא סנאי. "הוא באמת שקט"

ובדיוק בזמן, כי סנדי חזר מטיולו והתחיל לנבוח עליהם.

"טוב שחזרתם" אמרה אמא סנאי "כי למרות שניתן לבטוח באנשים אחדים, אסור לבטוח בכלבים וחתולים."

בודי-ג'ים צחק "איזה דעה רעה אתה מעורר, סנדי" והמשיך למלא את הדלי מחדש.

כשהביא את האוכמניות למרי הטבחית היא אמרה "הארוחה שלך התקררה, בודי-ג'ים. לא שמעת את הפעמון?"

"כן, שמעתי" ענה בודי-ג'ים "אבל הייתי צריך לקטוף יותר גרגירים. כמה גזלנים אפורים אכלו ממה שקטפתי לראשונה."

"גזלנים!" אמרה מרי הטבחית "אנו לא מסכימים שיבואו כאלה לחווה. מוטב שתספר לבוב הזקן."

בודי-ג'ים חייך. הוא ידע שבוב, הגנן הזקן לא היה מתנגד לגזלנים האפורים שלו.

בודי-ג'ים וחולד המים

בודי-ג'ים אמר "קשה לשבת בבית ולקרוא ספר"

אמא שלו צחקה "למה שלא תיקח את הספר ותקרא בחוץ?"

"האם מותר, אמא" שאל הילד. "בוודאי, אבל זה על אחריותך. עבודות הבית שלך חייבות להיות גמורות כשאבא יחזור בערב לבדוק אותן. אבל יהיה קל יותר ללמוד בחוץ. נכון?" בודי-ג'ים שמח מאוד. הוא אהב מאוד לשבת בחוץ ולא בזבז זמן אלא יצא. הכלב סנדי ישן על המרפסת. "אני חושב שאשאיר אותו כאן" חשב בודי-ג'ים "אחרת הוא בוודאי ימצא שכן קטן כלשהו ויתחיל לנבוח, ואני צריך הרי ללמוד."

אבא נתן לו לבחור. או שיחזור העירה לבית הספר או שילמד כאן חודשיים נוספים אבל ישמור על קצב הלימודים. בודי-ג'ים בחר להישאר ולכן אבא הפך למורה שלו. אבל מורה קפדן מאוד.

"אלך אל הנחל" אמר בודי-ג'ים "יש שם מקום מתאים." היה זה אחר הצהריים נהדר.

הדלועים הצהובים הבריקו בשמש. "זה בדיוק מקום ללכלוכית לחדש את המרכבה שלה" חשב בודי-ג'ים.

ליד הנחל נעצר בודי-ג'ים במקום בו ניסה פעם לתפוס דגי שמך. אותם צבי המים התחממו על הקורה בשמש, לפני שילכו אל הבוץ שלהם בחורף. כשבודי-ג'ים הופיע, הקטן ביותר גלש למים. בודי-ג'ים צחק "אין דבר, שכן קטן" אמר "אין לי כל כוונה לדוג היום. אני הולך הלאה, לאורך הנחל." בודי-ג'ים התכוון להגיע למקום בו הנחל התרחב כדי להישפך לתוך הנהר הגדול יותר. כאן נפל עץ גדול מעל הזרם, אל האזור הבוצי בצד השני.

היה זה מקום נהדר עבור ילד שרצה לשבת וללמוד. בצד השני ראה בודי-ג'ים כמה גבשושיות באזור הביצה. הוא ניסה לנחש מי יכול היה לעשות אותם. אבל עבודות הבית שלו היו קשות ולכן למד במרץ רב עד שידע

נעלים. הסתכל היטב אך שום דבר לא יצא יותר מעל פני המים. ואז פתאום שמע קול רגליים קטנות ויצור קטן כמעט ועלה עליו, אך כשהרגיש בו נעצר וניסה להראות כאילו הוא לא קיים.

"אל תפחד, שכן קטן" אמר בודי-ג'ים. "מי מפחד?" ענה היצור "אני בוודאי לא. אבל מה אתה עושה כאן על הגשר שלנו?" "זה הגשר שלכם?" שאל בודי-ג'ים. "כך אני קורא לו" ענה השכן הקטן "זה דרך קצרה הביתה. זה מקום נהדר לצלול כשמביאים משהו. עכשיו הבאתי קצת תירס לארוחה ואני חייב למהר. אבא ואמא בדיוק חזרו. לא ראית אותם?"

"איפה הבית שלך?" שאל בודי-ג'ים. "הנה זה הבית שלנו" ענה היצור בהצביעו על הגבשושית באזור הביצה.

"איך נכנסים לשם?" שאל בודי-ג'ים "ואם לא איכפת לך, מה שמך?"

"אנו נכנסים בשחייה" ענה השכן הקטן "ואני חולד-מים צעיר. קוראים לנו גם חולדות מים,

היטב את הכל בעל פה. הצללים כבר התארכו והגיע זמן לחזור, כשפתאום שמע "פלופ" כאילו מישהו נפל לנחל.

"וי" אמר בודי-ג'ים "זה בוודאי דוב!" ואז שמע עוד "פלופ" ומשהו שחה בנחל. ואז נעלים לגמרי בתוך המים. הוא שכב מאוד בשקט, כדי לראות מה זה יכול היה להיות. לאן זה

בודי-ג'ים הביט עליו עד שנעלם. ואז הלך גם הוא לאכול.

אחרי השעורים שאל בודי-ג'ים "אבא, למה משמשת הפרווה של חולד-המים? למה אנשים צדים אותם?"
"עושים ממנה מעילי פרווה נהדרים" אמרה בת-דודה בטי שבאה לבקר "הם עולים הרבה כסף. לי אין מספיק לכאלה."
"טוב שאין לך, בטי" ענה בודי-ג'ים "ואני מקווה שלא יתפסו את השכן הקטן שלי, חולד-המים, כדי לעשות מעיל מפרוותו."

אך אנו לא אוהבים את השם הזה. השם המקורי ניתן לנו עוד על ידי האינדיאנים שחיו כאן."

"אני ראיתי את ההורים שלך כשהם הלכו הביתה" אמר בודי-ג'ים "אבל הם רק צללו למים ולא יצאו משם. במקומך הייתי כבר דואג להם."

החולד הצעיר צחק "אינך חושב שאנו הולכים ומשאירים את הדלת פתוחה, כדי שכל אחד יוכל להיכנס? מנהרה מובילה ישר לבית שלנו תחת פני המים, ואיש לא יכול למצוא את ביתנו אלא אנו בעצמנו. זה בוודאי טוב מאשר דלת, אפילו נעולה. נכון?"

"ולמה אתם בורחים מאנשים?" שאל בודי-ג'ים. "גם אתה היית בורח" ענה החולד הצעיר "אילו אנשים היו עושים מעילים מהפרווה שלך. מסביב מונחות מלכודות ואויבים שונים וקשה לדעת מה יכול לקרות. אבל כעת אמא קוראת לי. עוד לא אכלנו את ארוחת הערב שלנו. שלום" הוא קרא וב"פלופ" גדול קפץ למים.